

Havahdun ajatuksistani särkyvän lasin ääneen ja melkoiseen sadatteluun. Martti pitelee leukaansa, kiroilee, mutisee ja hypähtelee. En oikein saa sössötyksestä selvää, mutta elekielestä arvailen, että tällä kertaa ei tainnut aueta olut, vaan haljeta hammas. Pahan onnen pullon Martti on rikkonut suutuspäissään kiveen. Maassa lojuu kuusi tyhjennettyä pulloa, seitsemäs jäi yritykseksi. Martti rauhoittuu pikku hiljaa ja lopettaa pomppimisen. Katselee avaamatta jäänyttä, maassa lojuvaa olutpulloa ja puhaltelee. - Eiköhän hypätä veneeseen? Sinä tarvitset hammaslääkärinä ja minä vaatteita, ehdotan varovasti. Martti kääntyy minuun päin ja meinaa sanoa jotakin, mutta leukansa jääkin auki ja silmät muljahtavat päässä. Katselen, itsekin monttu auki, kun hän nappaa vyöstään kiinni, hyppää pari loikkaa minusta poispäin, kiskaisee housut kinttuun, ja alkaa ripuloimaan täyttä soittoa. En oikein tiedä mitä tehdä tai sanoa, joten käännyn katselemaan mökin seinää. Ei tämä ole edes todellista, mutisen itsekseni. Selkäni takaa kaikuvat äänet kuitenkin vakuuttavat että todellista on. Suolisto tyhjenee sellaisella vauhdilla ja voimalla, että mies uikuttaa kuin koira. Martin performanssi ei ole kovin mieltä ylentävää kuunneltavaa, joten tassuttelen patjassani sisälle mökkiin, ja istahdan lastensängylle raapimaan päätäni. En kirveelläkään saa mieleen, mitä tapahtui sen jälkeen kun lähdimme Minkkisen kanssa laiturista. Tunne on hämmentävä, ei minulla ole ikinä ollut muistini kanssa mitään ongelmia. Meidän suvussa niitä tulee vasta eläkeiässä, Alzheimer hyppää rattiin ja ajaa vanhukset lapsiksi jälleen. Olenko kenties lyönyt pääni, mietin, ja tunnustelen kalloani joka puolelta. Ei niin minkäänlaisia kuumuja. Jospa olen onnistunut karkaamaan veneestä, ja uinut rantaan? Olen kuullut, että hypotermian loppuvaiheessa ihmisestä rupeaakin tuntumaan siltä, että hänellä on kuuma, ja talviseen metsään vaatteet päällä eksyneen raato saatetaankin löytää ilkialastomana. Sehän kuulostaisi melkein loogiselta. Mutta missä sitten ovat vaatteeni? Ja miksei pääni ollut märkä? Ajatukseni keskeytyvät jälleen, tällä kertaa moottorin ääneen. Minkkinenkö sieltä palaa, kävikö ehkä noutamassa kuohintavälineet tässä välissä, on ensimmäinen mieleeni juolahtava ajatus. Sitten tajuan, että tuo ei ole Savannahin matalasti muriseva diesel, vaan Martin veneen perämoottori. Hyppään pystyyn ja juoksen ulos mökistä. Martti on työntänyt veneensä vesille ja kääntänyt sen paluusuuntaan. - Älä helvetissä jätä minua tänne, huudan kurkku suorana. Martti kääntyy huudon kuullessaan minuun päin hiki otsaltaan valuen, ja huikkaa: - Minun ei pitäisi juoda kaljaa, minulla on keliakia. Sitten hän työntää kääntää kaasun täysille, veneen nokka nousee vedestä ja Martti veneineen syöksähtää takaisin siihen suuntaan mistä saarelle saapuikin. Martti lähti, ja jätti jälkeensä höyryävän kasan paskaa, mietin katsellessani kuinka vene loittonee rannasta, ja katoaa hitaasti näkyvistä. Paluu lähtöruutuun, eli mies, patja ja kaksi autiota saarta. Huokaisen syvään, ja katseeni osuu Martin muovikassiin. Nostan kassin maasta, ja vilkaisen sen sisälle. Parhaassa tapauksessa kassissa olisi toimiva kännykkä, mutta niin hyvin asiat eivät sentään ole. Kassissa on kuitenkin jotakin, mistä voi olla vielä paljon iloa, nimittäin sytkäri. Sytkärin väriksi Martti on valinnut pinkin, mikä sopii kyllä kuvaan. Sytkärin kaverina on aski tupakkaa, yksi ehjä kaljapullo, sekä kauppa kuitti. Vähän on kuitti pieni sytykkeeksi, mietin ja astelen kassi kädessä sisälle mökkiin.